

HOLLY WEBB

CELE MAI FRUMOASE
Povesti
cu animale

Traducere din limba engleză de Alina Bratu

LITERA
București

CUPRINS

Câteva cuvinte din partea autoarei 9

O petrecere în pijamale ciudată 11

Profil: Șobolanii 40

Știi că... 42

Brăduțul cu pisică 45

Cum am devenit scriitoare 64

Un oaspete de Crăciun 69

Profil: Aricii 92

Holly și cititorii ei 94

Povestea unui câine flocos 97

Animalele de companie ale lui Holly 118

Marea evadare a lui Leo 123

Profil: Hamsterii 146

Sfaturi despre scris, de la Holly 148

Motanul de Crăciun 151

Poveștile adevărate ale lui Holly 170

Rățuștele dispărute 175

Profil: Rațele 196

Holly în jurul lumii 198

Fix la timp, de Crăciun 201

Profil: Căinii 220

Cărțile preferate ale lui Holly 222

Pisoiașul din seră 225

Interviu cu Holly 248

Mia și pinguinul rătăcit 253

Profil: Pinguinii 274

Alte cărți preferate 276

Pisoiașul din poveste 279

Profil: Pisicile 300

Alte cărți scrise de Holly Webb 302

Dragă cititorule,

Povestirile adunate în aceste pagini
sunt despre niște animale foarte
aparte, de la cățeluși și pisicuțe,
la arici și pinguini. Am iubit
dintotdeauna necuvântătoarele mici,
iar animalele mele mi-au inspirat
multe dintre personaje, câteva
chiar în această carte.

Sper să-ți facă la fel de mare
plăcere să citești poveștile,
pe cât de mult mi-a plăcut mie
să le scriu!

Cu mult drag,

Holny

O PETRECERE ÎN PIJAMALE CIUDATĂ

— **D**ar eu nu vreau să-mi împart camera
cu nimeni!

Izzy o privi supărată pe mama ei, înfigându-și unghiile în palme.

Cățelușa ei șoricar, Trixie, îi aruncă o privire îngrijorată. Nu-i plăcea când Izzy era supărată. Urechile i se pleoștiseră și-și băgase coada între picioare, uitându-se când la Izzy, când la culcușul din coș. Nu era sigură în ce direcție să o zbughească.

Izzy înghiți în sec, ca să nu plângă, și vorbi calm.

– Stai liniștită, Trixie. Șșșșt. N-am vrut să te sperii.

Trixie o tuli spre ea și își frecă recunoscătoare boticul de mâinile ei.

– Izzy, nu văd unde e problema!

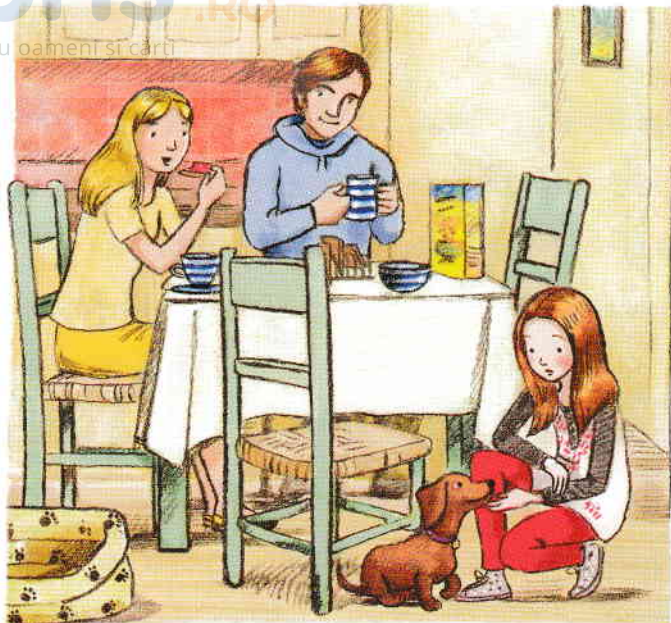
Mama o fixa cu privirea, încruntată și ușor confuză.

– *Dar ție îți place* Charley!

– V-ați înțeles foarte bine, adăugă tatăl ei, aprobând din cap.

– Da, o zi, la nunta mătușii Kat! Dar nu e același lucru să împart camera cu ea timp de două săptămâni!

Izzy clătină din cap. Cum de s-or fi gândit că va fi încântată? Se *înțelesese* bine cu verișoara ei, Charley, în calitate de domnișoare de onoare.

Fusese distractiv să aibă pe cineva de vârsta ei cu care să chicotească în timpul discursurilor plictisitoare.

Verișoarele locuiau foarte departe una de cealaltă, așa că se întâlneau doar de câteva ori până atunci, iar Izzy nu-și prea amintea de Charley. Era ca și când atunci s-ar fi cunoscut. Izzy chiar rămăsese în camera lui Charley de la hotel, ca la o petrecere în pijamale. Dar acum...

era diferit. Mama lui Charley, mătușa Lucy, mergea la un curs în interes de serviciu, iar Charley avea să stea cu ei.

– O să fie lucrurile ei peste tot, mormăi ea.

Știa că nu părea mare lucru, dar nu putea să explice mai bine. Camera ei era doar a ei. Și a lui Trixie, bineînțeles.

Izzy avea cățelușa doar de două luni, dar aproape că nu-și mai amintea cum era înainte de ea. Trixie avea un coș nou și drăguț în bucătărie, pe care-l folosea ca să mai tragă câte un pui de somn în timpul zilei. (Mami spunea că doarme mai tot timpul, dar Izzy era sigură că Trixie e obosită mereu, pentru că lăbuțele ei sunt atât de scurte.) Noaptea însă, Trixie dormea pe o pătură întinsă pe patul lui Izzy, la picioarele ei. Fetița se obișnuise să nu se mai zvârcolească în timpul nopții, după ce fusese trezită la un moment dat

de un mic scheunat speriat, când Trixie căzuse din pat.

– Și oricum, lui Charley s-ar putea să nu-i placă animalele, adăugă ea. S-ar putea să nu vrea să împartă camera cu mine și cu Trixie.

Mama și tata se uitară unul la altul, iar Izzy îi privi lung, suspicioasă.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Păi, ne gândeam să-ți propunem ca Trixie să doarmă în bucătărie, cât timp Charley stă pe la noi.

– Adică nu-i plac câinii? Întrebă Izzy cu dezgust.

– Nu, clătină din cap tatăl ei. Cred că lui Charley îi plac foarte mult animalele. Asta e problema. Îl aduce și pe Sammy cu ea.

Izzy se încruntă. Sammy? Charley avea și ea un câine? Sau poate Sammy era o pisică?

– Charley aduce o pisică? întrebă ea, încrun-
tându-se îngrijorată.

Lui Trixie nu avea să-i placă asta. Sau mai
degrabă avea să-i placă, poate prea mult. O aș-
teptau două săptămâni de război...

– Ăă, nu...

Pe mama o trecu un fior și făcu o mutră
lungă.

– De fapt, Sammy este un șobolan, explică
tata. Cred că Charley l-a primit tot când ai
primit-o și tu pe Trixie. Și se pare că e destul
de greu să găsești pe cineva care să aibă grijă
de un șobolan. Deci, cât timp stă Charley la noi,
o să-l aibă cu ea și pe Sammy.

Mama lui Izzy scutură din cap.

– Mătușa Lucy ne-a propus să-l ținem în
bucătărie!

Izzy chicoti, deși era supărată. Mamei nu-i plăceau șoarecii și șobolanii. Sau păianjenii, sau șerpii...

– Ai putea să-l ții pe masă.

– Te rog, Izzy, nu!

Mama se îngrozi.

– Știu că e o reacție stupidă, că sunt niște animale de casă adorabile, dar pur și simplu n-aș putea... Sau în sufragerie. Mi-e teamă că va trebui să stea în camera ta. Oricum, ție-ți plac șobolanii, nu-i așa?

Izzy oftă. Era adevărat că întotdeauna îi plăcuse să se uite la șobolani în magazinul de animale. Iubea animalele și-și dorise foarte mult să aibă unul al ei. Îi plăceau ochii lor expresivi și n-o deranjau cozile lor roz așa de tare ca pe mama ei. Dar asta nu însemna că voia unul în cameră!

– Bună, Izzy! O să fie grozav!

Charley alerga pe aleea ce ducea la intrarea în casă, iar mătușa Lucy venea grăbită în urma ei. Izzy încercă să zâmbească și părea bucuroasă că le vede. Mama ei îi explicase că nu era frumos să stea îmbufnată. Charley nu prea avea de ales – ori își petrecea cele două săptămâni de vacanță departe de mama ei, ori de toți prietenii ei. Izzy ajunsese, destul de sceptică, la aceeași concluzie și îi promisese că avea să încerce să fie drăguță.

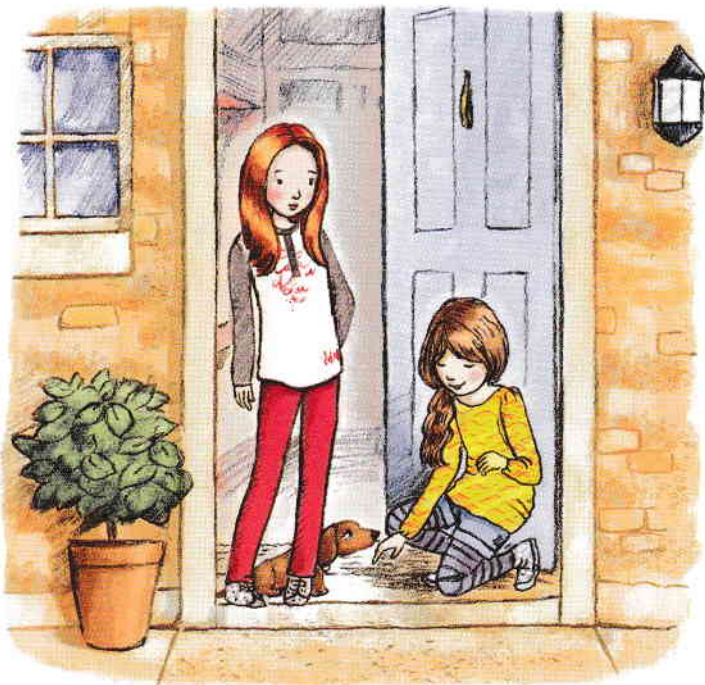
– Vai, Izzy, e cățelușa ta? Ce norocoasă ești! E frumușică foc!

Charley se aplecă s-o admire pe Trixie, care trăgea cu ochiul de după gleznelor lui Izzy.

– Cum o cheamă?

– Trixie, spuse Izzy, liniștindu-se în legătură cu verișoara ei – era evident că avea gusturi bune la câini.

– Ce frumoasă e!

Charley făcu o pauză cât timp ținea mâna întinsă ca Trixie s-o miroasă. Trixie linse degetele fetei și o amușină cu atenție. Mirosea ca Izzy, într-un fel, chiar și vocea îi semăna. Delicată și prietenoasă.

– Ce norocoasă ești că ai un câine, spuse Charley, chicotind în timp ce limba lui Trixie îi gâdila degetele. Eu nu pot avea, pentru că mama e plecată la muncă, iar eu merg la școală, așa că un câine s-ar simți foarte singur. Îl am pe Sammy, în schimb, și e super. Ți-a zis mama despre el?

Izzy dădu din cap.

– Șobolanul tău? Este în mașină?

– Da, cușca este pe bancheta din spate. Cred că e puțin confuz, se ascunde în căsuța lui. Și-a tot scos nasul de fiecare dată când ne opream la semafoare, dar cum porneam, cum se pitea la loc înăuntru.